INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

„I-AM VĂZUT PE TOȚI PORTARII MARI:

SINT CA MINE!..." (Răducanu)

• AM SĂ VORBESC CU PELE SĂ-MI ARANJEZE LA SANTOS... • DACĂ N-AJUNGI CU STEMA PE PIEPT, SĂ-ȚI CINTE IMNUL ȘI SĂ ȚI SE FACĂ PĂRUL MĂCIUCĂ, DEGEABA... • ÎN PRIMĂVARĂ VOI APĂRE ȘI CU ALT ECHIPAMENT, CĂ SĂ FIU COMPLET SCHIMBAT • ATUNCI DUPĂ GOLUL LUI ÇAPKOVIC SIMȚEAM PELUZA ȘI TRIBUNA A DOUA CUM BĂGAU MORAL ÎN MINE • AȘ VREA SĂ JOC ÎN FILME CU COW-BOY, NU CU IUBIRE • NU VĂ LUAȚI DUPĂ CUM ARAT LA TELEVIZOR, FIINDCĂ EFORTUL MĂ URÎȚEȘTE • LA NAȚIONALĂ, NICI UN MECI NU S-A PIERDUT DIN CAUZA MEA • VOI AVEA UN AN GREU, FIINDCĂ VREAU SĂ SCRIU O CARTE

— Sînt supărat pe tine. De ce n-ai venit pentru interviu acum cîteva zile cînd promiseseși?

— Am uitat. Eram supărat și am uitat.

— Cînd uită, de uitare va pieri.

— Păi au și început să mă uite. Parc-aș fi un terminat pentru fotbal. Mă simt cam uitat, vin acasă și privesc albumele, că îi bătrînii. Mă uit la poze și-mi zic: Ricule, în meciul ăsta ai fost mare sau în ăsta n-ai fost.

— Te-au scos din tot! Nici în America de Sud nu pleci...

— Am fost la tov. Balaș să-l rog să mă la, totuși...

— Și?

— Mi-a zis: „Lasă Rică... Că tot tu ești așa și pe dincolo..." Se mai discută și mîine la Comitetul federal (n. n. simbătă 22 ianuarie) problema mea, dar nu cred... Băieții au și făcut vaccin pentru chestia aia galbenă. Deci, nu mai e timp.

— Angelo ce spune?

— Că depinde numa' de mine dacă va fi de scurtă sau de lungă durată. I-am zis: Bine, bre, ăsta-i moralu' pe care mi-l dai acu' înaintea meciurilor cu Ungaria?

— În Brazilia și Mexic ai mai fost. Nu-i o tragedie că nu te mai duci o dată.

— S-o crezi matale. Ziariștii or să-ntrebe peste tot: unde-i Ricardo?

— Ricardo te numesc?

— Acolo, da. Ricardo de la Rică. În Mexic vor veni și fete la aeroport, cînd s-o auzi c-a sosit echipa României. În plus, ar fi fost ultima oară cînd mai puteam juca împotriva lui Pele.

— Pele o să întrebe de tine?

— Cred că da. Ne scriem din cînd în cînd. Peste vreo trei ani am să vorbesc cu Pele să-mi aranjeze la Santos. Vreau să fiu cu el într-o echipă.

— Pele nu va mai juca peste trei ani.

— A declarat că se va retrage de tot prin '75. Ei și dacă nu va mai fi, vreau pricum să joc în Brazilia sau în Mexic. Am ambiție să fiu primu' fotbalist român la un club din America de Sud.

— De ce?

— Acolo se joacă frumos, relaxat, fențe nu „om la om", să te rupă, ca-n Europa. Dacă Pele bagă o pilă, pe loc intru la Santos.

— Fotbalul european nu-ți mai place?

— E prea dur. Dacă te bați tare, alergi de nebun și pui contre, ești cel mai bun. D-ai văzut pe Chivers? Numa' că ăsta știa și treaba! Da' cei mai mulți nu știu decît să dea tare.

— Ajunge naționala noastră printre primele patru echipe din Europa?

— Ajunge. Ungurii au apărare slabă. Dacă-și revine Dumitrache lîngă Dobrin, acolo-n față, îi întoarcem.

— Dumitrache vrea. Ai citit interviul cu el de săptămîna trecută?

— Mopsu' n-a spus lucruri mortale în interviu. Zice el că bea mai puțin decît englezii... Hm! Ce chestii. Și speră să alerge cît Dinu. De unde? Că i-ar sări plămînii afară dac-ar încerca. El e foarte bun acolo în față, nu trebuie să alerge cît Dinu. Abia așteptă să-l văd în echipă pe Mopsu'.

— Ai fi tare supărat dacă n-ai juca în meciurile cu Ungaria?

— Mai întrebi? Poți să joci în orice echipă de club. Dacă nu joci în națională, n-ai făcut nimic... Dacă n-ajungi cu stema pe piept, să-ți cînte imnu' și să ți se facă păru' măciucă, degeaba... Plus că dacă mă bagă cu ungurii și Ricu merge, Banks e cam afară, și apuc un loc și-n echipa Europei.

— Te vivezi în echipa Europei, dar în anul 1971 n-ai figurat în clasamentul celor mai buni fotbaliști români.

— Dacă nu era chestia din meciul cu Cehoslovacia, eram printre primii. Lumea ține cu mine, dar nu putea să uite așa de repede. Anul trecut a fost cel mai prăpădit an pentru mine. Toate belelele le-am luat.

— Poate și '72 va fi la fel.

— E, lasă matale... S-a terminat cu fițele și cu smecherile lui Ricu. Îmi pare rău pentru public că știu eu, de abia așteptа să-l vadă pe Ricu făcînd mișcaturi de... Dar nu mai ține, tăticu... Gata!... Spectacolu' s-a terminat... Cine vrea spectacol să se ducă la teatru. Seara după meciuri, dacă mă cheamă vreun teatru, pot să dau și spectacole... De acum încolo, voi juca numai cu mănuși în mîini. De palma goală mingea se lipește bine și sînt tentat să fac jonglerii. Cu mănuși umblu mai greu cu mingea și nu-mi mai arde... În primăvară voi apare și cu alt echipament, ca să fiu complet schimbat. Cel mai frumos echipament l-am avut cînd am jucat cu naționala la Stuttgart... Arătam extraordinar.

— Cum ai vrea să fie tricoul?

— Albastru sau mov. Aș fi preferat eu alb, dar echipele au mereu alb și ar trebui să mă tot schimb. Îmi spunea cineva că așa juca nea Tinel, pe vremuri, și stătea alb ca lebăda rezemat de bară de era tare frumos. Alte timpuri!... Pe atunci, se trăgea la poartă o dată la juma' de oră, de-aveai vreme, ca portar, să fumezi o țigară și să bei un șpriț între două șuturi.

— Să revenim la chestiune. Te consideri sau nu vinovat? Meriți necazurile care s-au abătut în ultima vreme peste capul tău?

— Și eu am greșit... Și alții trebuiau să mă ierte. De multe ori nu sînt înțeles...

— Dar tu înțelegi lumea?

— O înțeleg... Dac-ar fi după mine s-ar juca un fotbal așa frumos...

— Rică, ești, într-adevăr, un mare portar sau ești cam farsor?

— Sînt portar foarte mare. Și-o să mai fiu. A fost o gravă greșeală că n-am jucat la „mondialele" din Mexic. A mea, în primul rînd, și-a altora. Îi înnebuneam, iar după aia m-ar fi chemat împreună cu Dumitrache în echipa lumii, la festivalul Iașin.

— De ce crezi tu că ești un mare fotbalist?

— I-am văzut pe toți portarii mari. Sînt ca mine. Ba cred că eu am ceva aparte față de ei. B-am văzut și pe Iașin. Sînt ca el... Doar puțin mai gros la picioare.

— Ai primit cam multe goluri la campionatul de toamnă.

— Primeam înainte cam 11 pe sezon. Acum au fost 14. Dar nu Codrea driblează. Cînd driblează Codrea mă doare inima.

— Și pe alții îi doare inima din cauza ta.

— Eu cînd te fac, nici nu mă gîndesc... Dacă-ți cineva să strige și la mine... Dar să fie clar. Din fițele mele n-au ieșit goluri. În afară de pățania cu Capkovic.

— Cred că de la asta ți se trage.

— Mai puțin de la asta. Bumea m-a încurajat atunci nemaipomenit. Simțeam peluza și tribuna a doua cum băgau moral în mine. Pînă la urmă cu Cehoslovacia am cîștigat și numai asta conteză. De fapt și de fapt mi se trage de la alteeva...

— De ce taci?

— Cine m-o fi pus pe mine să dau cu mingea în arbitru, în meciul cu Tottenham de la București?... Nu era mai bine să fi primit singur?... Așa mă bag eu ca prostul, fiindcă am suflet mare... Nea Angelo mi-a dat să înțeleg că de-aicea vine treaba... Amăreala mea... Imi vine să mă iau la palme.

— De ce nu te iei?

— De unde știi matale că nu m-am luat?... Greșesc de multe ori fiindcă vreau s-ajut băieții. Ar trebui să-mi văd numai de poarta mea. Dar ce, te lasă inima? Ieși să intercepteze cu piciorul la 16 metri, cînd scapă adversarii și-atunci uneori apar încurcături. Apoi îmi zic să nu mai ies aiurea, s-am numai grija porții, dar jocul te fură... D-aia-mi spune și mama: „Stai, Rică în poarta ta acolo. Acasă ești băiat liniștit, dragu'mamei. Dar pe teren faci lucruri care trăznite". Înainte, mama habar n-avea de fotbal. Acuma să vezi cum vine la meciuri și cum mă cearță. Ba că nu mai poate să lase din casă de gura cartierului, ba c-am apărat prost, ba că nu m-au ajutat fundașii: „Nu s-au adunat în jurul tău, Ricuță, zice mama, ai văzut adversarii cum stăteau toți lîngă portarul lor?"

— Copilul nu te cearță?

— E prea mic. Dar va ajunge fotbalist, fiindcă-i rău. Spey că în ziare să rămînă multe lucruri bune scrise despre mine. Să citească cînd va fi mare despre tătăicul lui.

— Numai de n-ar da peste ce scrie despre tine tovarășul Eugen Barbu.

— Ce-a fi avînd, bre, cu mine nea Jenică? Păi nu-și de seama că dacă dispar nu mai are subiect? S-a obișnuit lumea să dea dînsul mereu în Ricu.

— Îmi spuneai o dată că te iubire... Mamă ce-ar veni lumea...

— Nu-ți plac filmele cu iubire?

— Nu-mi plac fiindcă sînt cătărit și un film d-ăla cu iubire mare poate să-mi vîre gînduri grele în cap. Ba mine gata cu iubirea... Am iubirea acasă.

— Crezi că ești făcut pentru ecran? Ai arăta bine pe ecran?

— Nu știu ce să zic. După ce mă ounoaște lumea, toți sau toate spun că-s tare drăguț și simpatic. Nu cum par la televizor. D-aia le zic și eu să nu se la după televizor, fiindcă efortu' mă urîțește.

— Ce părere ai despre iarnă?

— Iarnă?... Care iarnă?

— Asta de-acum.

— Cam aiuritâ. Avem primăvară, avem vară, toamnă, avem și pe toate. N-avem iarnă. Așa cum înțeleg eu, cu troiene, zăpadă pe cîmp, chestii.

— Te-ai cam îngrășat. Ai și 26 de ani, concurență mare de portari buni, ce te faci?

— N-am probleme. M-am îngrășat din cauza sărbătorilor, deși am mîncat numai lucruri care nu îngrașă. Dar Ricu slăbește repede, cu organismul lui ca ceasul. Alaltăieri, am stat trei ore la bule, trei fotograme s-au dus. Ce despre concurență, ea mă face să fiu bun.

— Ai o siguranță de sine care enervează omul. Spune-mi, s-au pierdut meciuri din cauza ta?

— La națională, nici unul. Ca tricolor, o singură dată am apărat slab. Cu Franța, la Paris, cînd am pierdut cu 2—0. Atunci, însă toți am fost cam afară. La club s-au pierdut din cauza mea, dar puține.

— Pretinzi că nu există partide pe care le-ai cîștigat tu?

— Nu. Singur nu puteam să le cîștig c-atunci treceam la tenis și eram Năstase. Eu am contribuit numai la cîteva rumori partide.

— Aud că iar vrei să pleci de la Rapid...

— Nu se poate. Știi matale ce mi s-a întîmplat astă-vară, cînd am vrut să mă duc la Farul?

— Ce?

— Două chestii. M-am întîlnit cu unii pe stradă, nici nu-i cunoșteam, și mi-au zis: „Domnule Rădulescu, noi te iubim, dar să nu te superi, c-o să-ți spargem capul dacă pleci din Giulești". Iar alții au venit la mine în aceeași perioadă, nici nu știu cum, nu-i cunoșteam, să-mi arate albume cu fotografiile mele din meciuri. Știi ce făcuseră? Îmi scoseseră ochii în fiecare poză.

— Astia umblau cu farmece...

— La mine nu ține cu farmece, dar mi-au plăcut oamenii așa cu sentiment.

— Vei avea un an greu, Rică.

— Greu, fiindcă vreau să scriu și-o carte.

— Ce carte?

— Eu despre mine.

— Nu-i prea devreme?

— S-adună prea multe dacă mai amîn. Am să încep de cînd mi-a dus aminte că m-aruncam prima oară după mingе. Și voi încheia cu „Va urma".

— Acum te antrenezi serios?

— Ricu muncește. Săptămîna asta voi întrerupe două zile, și-apoi am să trag din nou ca o fiară.

— De ce vrei să întrerupi?

— Am o treabă și vreu să trec o zi pe la Baia de Fier, unde-am făcut Revelionul, la nea Petrică, responsabilul de la cabana „Peștera muierilor"... Ce om, domnule!... Primitor mare!

— Nu prea te găsesc demoralizat după cel mai prăpădit an din cariera ta.

— Dar nici nu spun că nu mă prind la toată chestia. Ricu nu arată, că nu e bine să arăți tot ce simți.

Romulus BĂLĂBAN

„O tripletă de dragoste și gîngășie: mama, soția și cu mine"

„Eu cu găleată și fîntînă"

„Îmi place să plutesc peste cochipieri și adversari, ca un adevărat înger păzitor".

CU „BLOC-NOTES"-UL, ÎN VIZITĂ LA DIVIZIONARELE A

POLITEHNICA

ACUMULĂRI PENTRU „EXAMENUL" DE PRIMĂVARĂ

...O zi la sfîrșitul săptămînii trecute la Iași. Afară e frig, sub bătaia necruțătoare a crivățului, mercurul termometrelor a coborît cu multe grade sub zero, făcînd, prin contrast, extrem de plăcut popasul nostru în vestiarul lui **Ianul, Cuperman, Lupuiescu** et comp., aflat sub o tribună a stadionului din Dealul Copoului. Gîl E vestiarul atitor succese, repurtate de elevii lui cam Mărdărescu și **Emil Avasilichioaie**, mai ales în acum pionatul trecut, dar și al destulelor amărîciuni sebi ulate, Indeosebi, în campionatul acesta. Cu deo- ri de nuanță, mai mici sau mai mari, peste tot e la fe d, gîndește pentru el cronicarul, bucuros mai apoi de c unoștința cu **Dumitru Gherasim**, singurul element stab în vestiarul ieșean, de 13 ani magaziner al echi pei de fotbal, un „nea Mitică" atent la cel mai mic „necaz" al băieților lui, grijuliu foarte față de soar ta lor de azi și de mîine. „Ce credeți? — mă întreb eu după ce și ultimul jucător, echipat pentru antr enament, a părăsit cabina —, mai e posibil ca ai noștri să... retrogradeze?"

★

La Iași e zăpadă. În jurul terenului, acoperit cu o man ie albă, jucătorii, după ce au efectuat „încălzire", parcurg ture de 400 m. Au de efectuat șapte Intr un barem fixat la **paisprezece minute**, pentru ca l ția de azi — ÎMBUNĂTĂȚIREA PREGĂTIRII FIZI CE CU PONDERE PE REZISTENȚĂ — să-și ating ă, cu adevărat, scopul.

Pl tonul, condus de inimosul **Vasile Ianul**, — excomplul pitanului! — aleargă în ritmul dorit, spre satisf ția celor doi antrenori care, cu cronometrele în mînă, comunică, de fiecare dată, timpul înregistrat. Intr e intră în linie dreaptă unde **Romilă II** declanca un finiș ca la 100 m. Îi urmează, îndeaproape, Mir ea **Mărdărescu**, sosit la numai o secundă după Invi gător. La capătul celor 2 800 m, timpul realizat de c ei doi (13 minute, cu un minut sub barem) este foart e bun, ca și al acelora clasați pe locurile următoare Costaș, Sofian, Greerosu, Alecu, Ianul, toți cu e secunde sub normă.

În condițiile terenului accidentat (pista acoperită cu un s trat de zăpadă), precum și al unei stări ponderale mai aproape de normal, tinerii au cîștigat net Intre cerea cu „bătrînii".

Re vanșa? Pe mîine...

★

Ve nit mai tîrziu de la un riguros control medical, proa spătul „olimpic" **Simionaș** aleargă ture după ture de u nul singur, **„Excelent la toți indicii"** — îl informă, din mers, pe **Gil Mărgărescu** și își continuă „ca cu o poftă demnă de un mijlocaș cu inimă mea ămini de maratonist. Cînd termină și ultimul tur „port ătură cronometrată, cocchipieri, executînd, împreună, și pl riat program de gimnastică, specifică fotbalului se al solicitînd toate grupele musculare.

un v regul lot ascultă comanda și apoi execută: joc lui, s ezne cu respirație ritmică, „fierăstrăul" în tempo Int , „spate în spate", cu două-trei scuturări mai rapid nice, cîte 20 de flotări...

pute ai mult decît numărul, mă interesează corectitudinea exercițiului", ține să precizeze antrenorul.

dines ba proverbului i non **multa sed multum...**

Vo ★

Și programul de vineri se încheie — nu numai așa, doar ca divertisment — cu un joc de două reprize „alba de minute fiecare. Este a zecea confruntare între gător ștri" și „albi", aceea care va decide pe învingegali i, întrucît rezultatul întîlnirilor precedente arată jocur tate perfectă: cîte trei victorii de fiecare și trei arbitr egale.

matți Cum se s-ar spune, **„finala se joacă astăzi"**. La fluierul Al ului... **Mărdărescu** se aliniază următoarele forsu, M mații:

Al **ALBAȘTRI**: Naste — **Romilă I, Hanceriuc, Greerosu, Mărdărescu II, Romilă II, Incze și Lupulescu.**

naș, **ROȘII**: **Costaș — Ianul, Alecu, Pal, Sofian, Simionaș, Cuperman și Dănilă.**

An renorul-arbitru solicită **disciplină** (cine protesteaz la decizii se alege, automat, cu un tur de 400 de m metri) și multă **mișcare**. Băieții ascultă și, impulsiona sionați, o execută întocmai. Ritmul este, adesea, sărat, ridicat, cu execuții tehnice de efect în fofida teren ului bun pentru... schi-fond) la porțile apărate de Costa și Naste.

Fin Finalmente, albaștrii se dovedesc mai productivi și își a propie victoria la scorul de 6—4 (4—2). Marcatori: tori i **Mircea Mărdărescu** (3), **Lupulescu** (2), **Incze**, respecti r **Dănilă** (2), **Cuperman** și **Simionaș** (din 11 m).

★

„A fost tare antrenamentul, băieți?" — se interează sfîrșit, în cabină nea Mitică magazinerul.

„Și Vasil ai să vedem ce ne spune cîntarul", îi răspunde Inche **Ianul**, cel mai curios să afle cît a dat jos la Și cerea celor două ore de antrenament.

slăbe Cîntarul ne spune: 82 kg pentru **Ianul** („Am mai mală cu un kilogram și jumătate, mai trebuie să pentr e vreo două pentru a reveni la greutatea norcep mală — mărturisește stilpul apărării ieșene), 77 kg cepți la **Cuperman**, 76 pentru **Lupulescu**, 71 pentru **Pal** mie și din „artileria grea" a echipei, care, fără ex-, se simt mai ușori decît ieri cu cîți puțin o... grame.

Să **Știți că în retur mai urcăm ceva locuri în clasa** samen t. **Ascultați-l pe «nea Mitică». Cine se teme de** retro **radare?"...**

Suf Iet de spectator și magazinerul Politehnicii Iași.

G. NICOLAESCU

F. C. ARGEȘ

SURGHIUNIT DE BUNĂVOIE

Cabana Voina se află, undeva, la depărtare de o poștă de Cîmpulung Muscel. Undeva, între două coame de deal împădurite, așezate ca niște străji în fața Munților Iezer, Pe lîngă cabană, saltă spre vale, Riu Tîrgului, apă repede și cristalină de munte, unde fiecare bolovan (povestesc localnicii) slujește drept acoperiș cîte unui păstrăv.

Aici, în peisajul acesta frust, albit de zăpadă și pietrificat de ger, și-a făcut F.C. Argeș sălaș pentru pregătirea din iarna aceasta. Am călcat pragul cabanei într-o dimineață, la o oră cînd băieții, după micul dejun, căutaserăr, pentru un ceas, odihna, inaintea primului antrenament din ziua aceea... Primul care coboară în hol este Dobrin. Ne vom umple timpul cu o conversație convențională. **Dobrin** își apasă, din cînd în cînd șalele cu un gest mecanic și la un moment dat se simte dator să dea o explicație.

— Ne-a „rupt" cu antrenamentele, antrenorul Halagian. Facem cîte două pe zi, grele, aproape istovitoare, cu crosuri lungi, cu gen oflexiuni, cu mingi medicinale, corzi și extensoare. Abia la urmă de tot vine și mingea, ca un fel de răsplată pentru efortul depus. Dar la vederea ei, oboseala dispare cu prin farmec și o luăm de-a binelea. „Miuțele" au și ele un cadru organizat, căci le arbitrează doctorul Paul Tomescu care își la mereu rolul în serios și finisează absolut totul în chipul unui arbitru sever și obiectiv. Nimeni nu regretă eforturile de acum. Ne vor recompensa la vară cînd pregătirea fizică acumulată aici, se va scurge din mușchii noștri la fiecare meci disputat. Și știți ceva, (aici Dobrin a avut un licăr de amuzament în privire), am observat că băieții stau aproape cu ochii pe mine. Dacă mă opresc eu din alergare, căutînd un răgaz de cîteva clipe, se opresc și ei. Și mi-am zis că „importanța" pe care ei mi-o acordă mă și onorează, dar mă și obligă.

Așa se face că **Dobrin** aleargă mai abitir ca niciodată (aveam să ne convingem), „trăgînd" după sălucia lui atletică pe toți ceilalți.

Dobrin conduce plutonul orgoliosan și în testul rezistenței

Sport Club este echipa care, fără nici o exagerare, poate fi considerată marea revelație a primei părți a campionatului. Băcăuanii au muncit mult, neobișnuit de mult am spune, în sezonul de toamnă și au meritat, cu prisosință, locul secund ocupat la capătul celor 15 etape ale turului.

Dar acest succes — apreciat cum se cuvine de întregul potrivnic — nu reprezintă, acum la jumătatea întrecerii, decît o optiune — este drept, de loc neglijabilă — în lupta pentru afirmare; un pas important, dar nu decisiv, către locurile răsplătite, în finalul competiției, cu onorurile cuvenite celor care urcă pe podiumul laureaților. Acest lucru îl știu, se pare destul de bine și în ograda măsură astăzi, antrenorii ca și jucătorii Sport Clubului care înțeleg, cel puțin deocamdată, realizările trecutului drept un îndemn și nicidecum o împlinire. Așa se explică, de altfel, de ce în sînul lotului antrenat de cupl ul celor doi Rădulești domnește în prezent o atmosferă de optimism decent și un climat serios de muncă, care constituie oricînd o invitație la fața locului pentru reporter. Motiv care a determinat și vizita noastră în mijlocul formației băcăuane.

Asta s-a întîmplat în ziua celei de a 20-a ședințe de antrenament de la începutul perioadei pregătitoare de iarnă. Duminică, 23 ianuarie, i-am surprins la Slănic Moldova. O zi plină de soare, cu zăpadă bătătorită și scînteietoare sub spulberate de vînt de pe fruntile înălbite ale Nemirei.

Prologul antrenamentului a fost pentru noi inedit, bizar la prima vedere, dar oricum emoționant. Jucătorii l-au inconjurat pe antrenorul **C. Rădulescu**, la margineа terenului și într-un cor, distonant ca timbru dar unitar ca voință, l-au implorat pe acesta, mai în glumă, mai în serios, să-i lase „mai moale", măcar în zi de sărbătoare, cînd tot omul, vorba aia, se mai și odihnește. **Constantin Rădulescu**, surprins de imprejurare, a lăsat să se înțeleagă că este în principiu de acord. Asta pînă a scăpat, cum s-ar spune, „din strînsoare". Pentru ca apoi, cînd s-a văzut stăpîn pe situație și pe fluier și cînd, mai ales, și-o fi amintit de faptul că adevărata sărbătoare nu poate fi decît la sfîrșitul campionatului, a dat semnalul de începere: „ușor, pas alergător, marș".

Și plutonul compus din 16 executanți (cinci absenți motivați: **Ghiță, Mioc și Rugjubei**, la lotul olimpic; **Doboș**, accidentat și **Volmer**, învoit pentru căsătorie) a pus în mișcare. Mai întîi, cîteva ture de alergări simple. Apoi, alergare combinată cu exerciții de suplețe și mobilitate, puțină gimnastică specifică fotbalului, o porție bună de genoflexiuni și din nou alergare. De astă dată ritmul execuției a crescut evident, pretențiile antrenorului, de asemenea, și nimic din ceea ce se situează sub baremul calității nu scapă observației sale atente: „Mai sus piciorul, Sinăuceanu", „Mai repede ceva, Hrițcule", „Mai relaxat, Florică".

Partea a doua a ședințel de antrenament se desfășoară în tovărășia mingii. Jucătorii se împart în grupe de cîte doi sau cîte trei, pe compartimente, pe poziții adiacente și uneori, chiar după preferințe. Se execută pasa pe rînd cu ambele picioare, din mișcare, din poziții diferite, cu sau fără preluare, cu și fără adversar.

Constantin Rădulescu se streoară fără răgaz printre traiectoriile descrise de cele 6—7 mingi aflate permanent în zbor și nu trece nimic cu vederea: „mai tare Pruteanu", „dai și pleci, Sinăuceanu", „mai precisă pasa, Comănescu", „lovește fără reținere, Dufan".

Pregătirea este în toi, pe maiurile din jurul terenului lumea s-a adunat, atrasă de freamătul mișcării celor care sfidează frigul și oboseala. Și în acest timp, puțini au observat poate, pe antrenorul **Petrică Rădulescu**, plecat cu o zi înainte la București pentru ședința Comitetului federal, venind acum direct de la gară, în haine de călătorie și mai mult ca sigur fără să fi mîncat pînă la acea oră aproape de masa prînzului, intercalîndu-se cu discreție și competență în programul de lucru și unitate de acțiune a echipei.

În sfîrșit, ultima parte a antrenamentului. Un mult așteptat meci la două porți, între două echipe rivale de circumstanță. „Tinerii" (**Cizic, Cătargiu, Comănescu, Sinăuceanu, Pană, Băluță, Pruteanu și Florea**) contra „bătrînilor" (**Fugaciu, Kis, Velicu, Văfaiu, Dufan, Hrițcu, Dembrovschi și S. Avram**). Se joacă tare, în viteză, spectaculos. „Bătrînii" conduc la un moment dat cu 3—1 (au înscris **S. Avram, Hrițcu, Dembrovschi** și, respectiv, **Băluță**), dar adversarii lor nu renunță la luptă și într-un final de-a dreptul dramatic, cu multă risipă de energie și chiar discuții, obțin egalarea prin **Pană** și **Florea**. Și cu asta, cea de-a 20-a ședință de antrenament din acest an a Sport Clubului s-a încheiat.

A fost, într-adevăr, așa cum o cereau la început în cor, jucătorii? Adică „mai moale", ca pentru o zi de sărbătoare? Privind chipurile scăldate în transpirația bogată o efortului, la ora pătul celor aproape 100 de minute ale pregătirii, ne-am dat seama că înșiși jucătorii au renunțat, pe parcursul antrenamentului, la „dcea ușurării lui. Și că, fără excepție, toți au trăsa așa cum au dorit-o și antrenorii.

— Altfel ga mi fi ajuns aici, ne spunea C. Rădulescu. Și nici nu ne vom putea menține în **continuare** în primele locuri ale campionatului, fără să muncim mai mult și mai bine decît am făcut-o pînă acum.

Fără îndoială că antrenorul băcăuan este în măsură să aprecieze mai bine dimensiunile realizărilor actuale, raportate la obligațiile viitorului. La rîndul nostru și noi am înțeles mai bine de ce are el dreptate.

Mihai IONESCU

ȘEDINȚA DE ANTRENAMENT NR. 20

A început „miuța"! Florea, Pruteanu, Velicu și Dufan în luptă pentru balon

Ion CUPEN